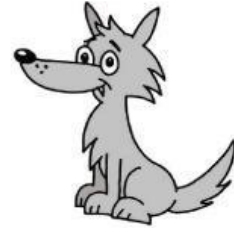

La caputxeta vermella (Versió del Llop)

El bosc era casa meua. Jo hi vivia feliç i content, tenia cura de les plantes, de mantenir-ho to net i endreçat, i de vetllar pel benestar dels animals, que eren els meus amics i amb qui m'agradava conversar de totes les coses boniques que hi ha a la natura.

Un dia assolellat, quan jo estava recollint les deixalles "oblidades" per uns excursionistes, vaig sentir crits i molt de xivarri. Em vaig amagar darrere d'un arbre i vaig veure com s'apropava una nena amb una cistella. Vaig desconfiar de seguida de la nena, perquè anava vestida d'una manera molt estranya: tota de vermell i amb el cap tapat per una caputxa, com si no volgués que la gent sabés qui era. Naturalment, vaig aturar-la per saber qui era, a on anava, d'on venia i tota la resta, ja que no l'havia vist mai pel bosc i sempre és agradable fer noves amistats.

Em va cantar i ballar i va dir-me que anava a veure la seva àvia i que en aquella cistella portava el berenar. Semblava una persona honesta, però estava en el meu bosc i, sincerament, tenia una imatge sospitosa amb aquella vestimenta. A més, d'una manera alegre i despreocupada destrossava flors, xafava l'herba i llençava al terra els paperets dels caramels i les lllaminadures que engolia quasi sense mastegar.

Per cert, jo coneixia a l'àvia. Era una velleta molt simpàtica que vivia en una clariana del bosc i això em va fer pensar que havia d'anar a visitar-la per dir-li el poc respecte que demostrava la seva néta pel nostre estimat bosc.

Vaig decidir mostrar-li a la nena la gravetat de travessar el bosc sola, sense anunciar-se i anant vestida d'aquella manera. I també li vaig dir que no estava bé embrutar el bosc i trepitjar les flors d'aquella manera. No em va fer gaire cas. Així que la vaig deixar que seguís el seu camí, i em vaig avançar a la casa de la seva àvia.

Quan vaig veure aquella simpàtica velleta, li vaig explicar el meu problema i ella va estar d'acord en que la seva néta necessitava aprendre una lliçó. La velleta va accedir a amagar-se fins que jo la cridés. De fet, es va ficar sota el llit.

Quan la nena va arribar, la vaig convidar a l'habitació on era, vestit amb la roba de l'àvia. La nena va entrar i va dir alguna cosa horrible sobre les meves gran orelles. Havia estat insultat abans, així que vaig tractar de suggerir-li que les meves grans orelles em permetien escoltar-la millor. El que jo volia dir-li era que desitjava prestar-li més atenció al que ella deia. Però ella va fer un altre comentari insultant sobre els meus ulls. Us podeu imaginar com començava a sentir-me amb aquella nena que semblava tan mona, però que aparentment era una mal educada. De totes maneres, com que sóc partidari de la pau i la no violència, li vaig respondre que els meus "ullots" m'ajudaven a veure-la millor. I va tornar a insultar-me, va riure's de les meves dents. Sé que hauria hagut de controlar-me, però tinc aquest problema de les dents grosses. I vaig botar del llit i li vaig cridar que les meves dents servirien per menjar-me-la millor.

En realitat, cap llop no es menjaria una nena, tothom ho sap. Però aquella nena estrofolària i mal educada va començar a córrer i a cridar per tota la casa. Jo la perseguia per calmar-la i com que la roba de l'àvia em molestava, me la vaig treure, però això només va empitjorar les coses perquè la nena es va espantar i encara va cridar molt més.

De sobte es va obrir la porta i un llenyataire altíssim va entrar amb una escopeta. Quan el vaig veure vaig comprendre que estava en problemes. Sense preguntar ni res, va començar a disparar a tort i a dret i sort que tenia mala punteria i vaig poder escapar per una finestra sense rebre cap ferida.

M'agradaria dir que aquest va ser el final de la història, però no és així. L'àvia, perquè no se sabés que la seva néta era una nena malcriada i insensible, no va voler dir mai la veritat del que havia passat, cosa que va provocar que ràpidament s'estengués el rumor de que jo era un animal ferotge, devorador de nenes, dolent i de qui no es podia confiar. Tothom va començar a fugir de mi, a evitar-me, a fer-me males cares.

Jo no sé que va passar amb aquella nena estrofolària, però jo vaig marxar lluny del meu estimat bosc i vaig trobar un altre indret on ningú em coneixia ni havia sentit parlar de la història. Allà vaig fer nous amics i ara soc molt feliç.

1- Quin grup d'adjectius descriu millor el llop?

- Carnívor, malèvol i agressiu
- Poruc, esquerp i desconfiat
- Amistós, naturista i sociable

2- Per què creus que la paraula “obliuades” al text (línia 7) està escrita entre cometes?

- Perquè és una barbarisme; no és una paraula correcta.
- Perquè parla en to sarcàstic; no les van oblidar, les van llençar a terra.
- Perquè vol destacar la paraula.

3- En el conte original de la caputxeta vermella, com va la nena pel bosc?

- Contenta i alegre, cantant dolçament i collint alguna floreta.
- Corrents esveradament, xisclant i arrencant flors i plantes.
- Morta de por perquè sap que pot trobar un llop ferotge.

4- Quina d'aquestes oracions creus que li diu el llop a la caputxeta quan la troba?

- Bon dia bonica. On vas amb aquesta caputxa vermella tan llarga? Podries quedar-te enganxada amb un esbarzer i deixar-la tota esgarrada! És millor que segueixis el camí de la dreta i no entris al bosc, és el camí més curt per arribar a la clariana.
- Bona dia nena! Com et dius? D'on vens? Cap a on et dirigeixes? Mira, jo visc aquí i m'encarrego de mantenir el bosc... Crec que no estàs sent gaire respectuosa amb la natura i potser hauries d'anar pel bosc amb una actitud més ecologista... Si segueixes pel camí de la dreta, arribaràs a la clariana deu minuts abans que per aquest.
- Hola caputxeta! Com estàs? Com està la teua àvia? Crec que no has fet educació cívica i en valors a la teua escola... No pots anar així pel bosc, cridant, espantant als animals i arrancant tota la flora protegida de l'entorn... Mira, si vas per aquest camí, arribaràs abans a casa de l'àvia Ofèlia perquè l'he desbrossat fa uns dies i l'he deixat ben net.

5- L'àvia de la caputxeta...

- Fuig del llop i s'amaga dins l'armari abans que ell se la mengi.
- Fuig del llop i s'amaga sota el llit abans que ell se la mengi.
- Està d'acord amb el llop que han de donar una lliçó a la nena.

6- Digues si cada una de les afirmacions següents és veritable o falsa.

- El llop se sent ofès quan la caputxeta li diu que te les orelles molt grosses.
- La caputxeta fuig quan el llop li diu «És per menjar-te millor»
- Quan el llop i la nena corrien, un llenyataire va entrar amb una destrat.
- El llenyataire va intentar matar al llop.
- El llop, ferit, va sortir per la finestra.
- L'àvia, per defensar a la seva neta, no va dir mai la veritat i tothom va assenyalar al llop com a una mala bèstia.
- El llop va haver d'emigrar del seu bosc per poder tornar a ser feliç.
- La gent del poble va etiquetar al llop a causa dels fets que explica la història.

6- Ara, en un full blanc, escriu la versió del personatge antagonista (mal dit “el dolent”) d’algun conte popular que recordis.